

Вівторки з Моррі

КУПИТИ

Книжка, що змінила мільйони життів завдяки історії незабутньої дружби, мудрості старших поколінь та цілющим урокам втрати і горя

Найважливіше в житті - навчитися дарувати любов і приймати її.

На сторінках цієї книжки Мітч Елбом зібрав усю мудрість, терплячість та чуйність надзвичайно важливої для нього людини - професора Моррі Шварца.

Оповідь має гіркий присмак сліз, адже розмови з Моррі автор записував у лікарні, де його улюблений викладач, справжній маяк у бурхливому океані життя, доживав останні дні. Мітч Елбом з любов'ю ділиться важливими порадами, що допоможуть бачити світ глибше та прокласти власний шлях у ньому.

«Вікторки з Моррі» - чарівна хроніка теплих стосунків учня та наставника. Тут є все, що ми хотіли б знати, аби не наробити помилок, обираючи власний шлях у стосунках, кар'єрі та саморозвитку і намагаючись прожити життя на максимум.

Про автора:

Мітч Елбом - американський письменник, журналіст і музикант. Сумарний наклад його книжок налічує понад 40 мільйонів екземплярів. Здобувши популярність як найкращий спортивний кореспондент США, Елбом почав вести авторську колонку, а згодом і писати книжки, які надихають наповнювати життя новим сенсом і змінювати його на краще.

Навчальний план

Заняття з останнього навчального курсу, який викладав мій літній професор, проходили раз на тиждень, щовівторка, у його будинку, біля вікна в його кабінеті, звідки він міг спостерігати, як маленький гібіскус скидає рожеві пелюстки. Уроки розпочиналися після сніданку. Предмет мав назву «Сенс життя». Професор викладав його на основі власного досвіду.

Оцінок з предмету не ставив, але щотижня проводив усні іспити. Слід було відповідати на його запитання і висувати власні.

Час від часу доводилося виконувати доручення фізичного типу, наприклад, покласти голову професора в зручне положення на подушці чи посунути його окуляри на перенісся. За поцілунок у лоб на прощання можна було здобути додаткові бали.

Ми не користувалися ніякими книжками, проте розглянули багато тем, зокрема: любов, робота, суспільство, сім'я, старіння, прощення і, нарешті, смерть. Остання лекція була короткою, лише кілька слів.

Замість випускного відбувся похорон.

Хоча заключного іспиту не було, ми планували підготувати одну довгу статтю про те, що дізналися під час вивчення цього курсу. Наша робота представлена в цій книжці.

Останній навчальний курс мого літнього професора відвідував лише один студент.

Цим студентом був я.

Був спекотний паркий суботній день пізньої весни

1979 року. Сотні студентів сиділи разом, пліч-о-пліч, на дерев'яних розкладних стільцях, розставлених рядами на головній галявині кампусу. Ми були одягнені в сині нейлонові мантиї. Ми нетерпляче слухали довгі промови. Коли урочиста церемонія завершилася, ми підкинули в повітря наші бонети. Це свідчило про те, що ми офіційно закінчили коледж, випускний клас Університету Брандейса в місті Уолтем, штат Массачусетс (США). Для багатьох з нас у цей момент опустилася завіса дитинства.

Згодом я відшукав у натовпі Моррі Шварца, мого улюбленого професора, і познайомив його зі своїми батьками. Він ступав маленькими кроками і з вигляду був таким маленьким, що здавалося, вітер може будь-якої миті підхопити його й понести до хмар. У професорській мантиї він нагадував щось середнє між біблійним пророком і різдвяним ельфом. Професор мав блискучі синьо-зелені очі, рідке сріблясте волосся, що спадало на лоб, великі вуха, трикутний ніс і пучки сивих брів. Хоча його верхні зуби були криві, а нижні скошені назад — так, ніби хтось колись їх зрушив з місця, — усміхався він так щиро, ніби почув найкращий у світі жарт.

Моррі розповідав моїм батькам, як я сумлінно відвідував усі його заняття. Він сказав їм: «Ваш хлопчик особливий». Я збентежено опустив погляд додолу. Перед тим як попрощатися, я вручив професорові подарунок — шкіряний портфель з його ініціалами на лицьовому боці. Цю сумку я купив напередодні в торговому центрі. Я не хотів його забути. А може, не хотів, щоб він забув мене.

«Мітче, ти один з найкращих», — сказав професор, милуючись портфелем. Потім обійняв мене, і я відчув його тонкі руки на своїй спині.

Я вищий за нього, тож, коли він мене обіймав, почувався незграбним, старшим, ніби я — батько, а він — дитина.

Моррі запитав, чи буду я підтримувати зв'язок з ним, і я, не вагаючись, відповів: «Звісно».

Я помітив, що, відійшовши від мене, він заплакав.

Навчальна програма

Смертельний вирок йому винесли влітку 1994 року. Озираючись назад, Моррі пригадував відчуття чогось неминуче фатального, яке з'явилося в той день, коли він кинув танці.

Він завжди був танцюристом, мій літній професор.

Стиль музики не мав значення.

Рок-н-рол, біг-бенд, блюз.

Він любив їх усі.

Він заплющував очі й починав рухатися під власне відчуття ритму. Блаженна усмішка осявала його обличчя. У Моррі не завжди виходило гарно. Але тоді він не турбувався про партнера, а танцював сам.

Щосереді ввечері він ходив до церкви, що на Гарвардській площі, на зустрічі, які називали «Безплатний вечір танців».

Там були миготливі вогні й гучні динаміки, і Моррі блукав серед натовпу, переважно студентського віку, одягнений у білу футболку й чорні спортивні штани, з рушником на шиї, і яка б музика не звучала, під таку й танцював.

Під Джима Гендрікса він танцював лінді. Крутився і вихилявся, розмахував руками, як диригент на амфетамінах, поки піт не починав стікати струмком по його спині. Ніхто з присутніх не знав, що він був видатним доктором соціології, професором коледжу з багаторічним досвідом і мав у доробку кілька серйозних книжок. Усі думали, що він якийсь старий божевільний.

Одного разу він приніс касету із записом танго й попросив увімкнути її через колонки. Потім він захопив танцмайданчик, активно рухаючись туди-сюди, наче якийсь палкий латино-американський коханець. Коли він закінчив, усі зааплодували. Він міг би залишатися в цьому моменті назавжди.

Але потім він припинив танцювати.

У шістдесятирічному віці захворів на астму.

Дихання його стало утрудненим. Одного разу під час прогулянки вздовж річки Карл він ледь не задихнувся від пориву холодного вітру. Професора терміново доправили до лікарні й зробили ін'єкцію адреналіну.

Через кілька років йому стало важко ходити.

На дні народження друга він незрозуміло чому спіткнувся. Іншого разу впав зі сходів театру, налякавши невелику групу людей.

— Дайте йому повітря! — крикнув хтось.

На той час йому було вже за сімдесят, тож люди перешіптувалися про «старість» і допомогли йому звестися на ноги. Але Моррі, який завжди був ближче до свого внутрішнього світу, ніж решта з нас, знав, що з ним щось було не так.

Рекомендована література



Жінки, які кохають до нестями



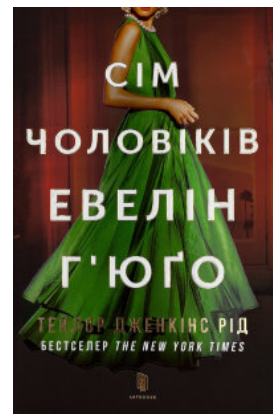
Ігри, у які грають люди



Я бачу, вас цікавить п'ятьма



Позбудься звички бути собою. Зміни власне мислення



Сім чоловіків Евелін Г'юго



Шлях до надприродного. Як звичайні люди досягають незвичайного

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ